

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobkyně Ing. H.K., zastoupené Mgr. Alicí Benešovou, advokátkou, se sídlem Rokycany, Míru 17,** proti **žalovanému Zeměměřičskému a katastrálnímu inspektorátu v Plzni,** se sídlem Plzeň, Radobyčická 12, za účasti **osoby zúčastněné na řízení obce Útušice,** se sídlem Útušice 59, Štěnovice, **zastoupené Mgr. Lukášem Hrabětem, advokátem, se sídlem Plzeň, Brojova 16,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2009, čj. ZKI-O-8/112/2009

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně jako žalobkyně a) a V.K. jako žalobce b) se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2009, čj. ZKI-O-8/112/2009 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního pracoviště Přeštice (*dále jen „katastrální úřad“*) ze dne 2.3.2009, čj. OR-22/2008-434 (*dále jen „rozhodnutí katastrálního úřadu“*), jímž nebylo vyhověno návrhu žalobkyně a V.K. na opravu chybného zápisu záznamem do katastru nemovitostí ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (*dále jen „katastrální zákon“*).

II. Důvody žaloby

2. Žalobci nesouhlasili se skutkovými a právními závěry správních orgánů obou stupňů, které rozhodnutí založily na tom, že byly v řízení o návrhu na zápis záznamem předloženy právně relevantní listiny obsahující požadované náležitosti, které byly dle platné právní úpravy způsobilé k provedení zápisu záznamem. Návrhu žalobců nebylo vyhověno s tím, že nepředložili listiny, ze kterých by bylo možné dovodit, že provedený zápis záznamem je chybným údajem ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona.

3. Za chybný označili žalobci k návrhu obcí Útušice a Štěnovice provedený zápis záznamem místní komunikace IV. třídy, chodníku z Útušic do Štěnovic podél komunikace III/18032, nacházející se v k.ú. Útušice na pozemcích p.č. 328/15, p.č. 328/16 a p.č.328/17 a v k.ú. Štěnovice na pozemku p.č. 663/16, včetně změny druhu pozemku a doplnění částí pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem podle příslušných geometrických plánů do katastrální mapy.

4. K návrhu na zápis obce doložily potvrzení odboru výstavby Obecního úřadu Štěnovice ze 6.2.2007 o existenci stavby z 19.3.2007; rozhodnutí tehdejšího odboru dopravy Okresního národního výboru Plzeň-jih z 18.8.1986, čj. dopr/411/86; geometrické plány z 28.12.1999, č.187-57/1999 a z 9.2.2007, č. 853-9/2007, kterými došlo k oddělení části pozemku p.č. 740/1 v podílovém spoluvlastnictví žalobců a ke vzniku nové pozemkové parcely p.č. 663/16 o výměře 660 m², ostatní plocha, ostatní komunikace. Návrh obce odůvodnily tím, že chodník podél komunikace III/18032 (jehož část byla zapsána na nově oddělenou část pozemku p.č. 740/1, tj. nově vzniklý pozemek p.č. 663/16 ve vlastnictví žalobců) je místní komunikací IV. třídy.

5. S odkazem na § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem (*dále jen „zákon o zápisech“*) žalobci namítali, že vlastnické právo ke stavbě komunikace nevzniklo ze zákona, rozhodnutím správního orgánu, příklepem licitátora ve veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem ani zpracováním, proto listiny předložené obcemi, které nemají v dané věci povahu správního orgánu, nemohly prokázat oprávněnost provedení zápisu záznamem. K tomu žalobci argumentovali námitkami v šesti bodech.

6. Ad 1) uvedli, že oddělovací geometrický plán z 24.1.2007, č. 853-9/2007, kterým došlo k rozdělení pozemku žalobců p.č. 740/1 vedeného ve zjednodušené evidenci (původ přídělový plán), byl proveden bez jejich vědomí a souhlasu. Tím došlo k porušení § 82 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – (*dále jen „stavební zákon“*).

7. Ad 2) uvedli, že geometrickým plánem a zápisem záznamem došlo ke změně kultury odděleného pozemku p.č. 663/16 z pozemku vedeného ve zjednodušené evidenci jako orná půda na pozemek se způsobem využití ostatní plocha. Nedošlo však k rozhodnutí o vynětí pozemku p.č. 663/16 ze zemědělského půdního fondu. Dle tehdy platné právní úpravy, tj. zákona č. 50/1976 Sb. a vyhlášky č. 132/1998 Sb., byl nezbytný souhlas orgánu zemědělského půdního fondu k trvalému odnětí ze zemědělského půdního fondu. Podle § 9

a § 10 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu bylo v případě změny druhu pozemku z orné půdy na ostatní plochu nezbytné vydání souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Dle potvrzení odboru výstavby Obce Štěnovice z 23.1.2008 je pozemek p.č. 663/16 podle platného územního plánu obce i nadále veden jako orná půda.

8. Ad 3) namítali, že obce doložily stavební povolení z 18.8.1986, čj. 411/86, s doložkou právní moci vyznačenou 19.3.2007, které se však netýká pozemku žalobců p.č. 740/1, neboť stavebním povolením byla povolena stavba chodníku z Útušic do Štěnovic na pozemku p.č. 1101 a p.č. 375, které nikdy nebyly ve vlastnictví žalobců ani jejich právních předchůdců. V minulosti nebylo vydáno stavební povolení, které by se týkalo pozemku žalobců p.č. 740/1 a to ani v části nově vzniklé rozdělením tohoto pozemku a vytvořením nového pozemku p.č. 663/16. Pokud katastrální úřad zápis záznamem k pozemku p.č. 740/1 povolil na základě této listiny vztahující se k pozemkům p.č. 1101 a p.č. 375, jedná se o zjevnou chybu. V souvislosti s tím je nesprávný i geometrický plán z 9.2.2007, č. 853-9/2007, který nebyl stavební úřad Obce Štěnovice oprávněn jako věcně správný potvrdit. Odborem výstavby Obce Štěnovice bylo žalobkyni přípisem z 27.2.2008, čj. výst: 64/08, k dotazu z 12.2.2008 sděleno, že je předpoklad, že stavební povolení z 18.8.1986, čj. dopr/411/86, nabylo právní moci 17 dní po jeho vydání a v originále s doložkou právní moci není k dispozici. Uvedené vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti listin připojených k návrhu na zápis záznamem.

9. Ad 4) žalobci namítali, že potvrzením z 19.3.2007 stavební úřad potvrzuje existenci stavby chodníku na pozemku p.č. 663/16 s tím, že chodník byl zbudován na základě stavebního povolení z 18.8.1986, čj. dopr/411/86 a kolaudační rozhodnutí se nedochovalo. Dle žalobců se stavební povolení netýkalo pozemku p.č. 740/1 (jeho oddělené části p.č. 663/16). Chodník měl být vystavěn v roce 1986, tj. za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., dle kterého nebylo možné vycházet pouze z potvrzení o existenci stavby, ale bylo nutné doložit kolaudační rozhodnutí, které nebylo doloženo ani nebylo tvrzeno, že by se nedochovalo. Dle žalobců kolaudační rozhodnutí neexistuje a stavba nebyla zkolaudována. Ke kolaudačnímu řízení by byl zhotoven i geometrický plán, který by obsahoval zaměření kolaudované stavby. Ve stavebním povolení z roku 1986 je stanoveno, že po dokončení stavby požádá investor stavby o kolaudaci podle zákona č. 50/1976 a vyhlášky č. 83/1976 Sb. a před započítím stavby bude vyřešena majetkoprávní podstata staveniště.

10. Ad 5) žalobci nesouhlasili s tvrzením obcí v návrhu, že chodník podél komunikace III/18032 je dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (*dále jen „zákon o pozemních komunikacích“*) zařazen v jejich evidenci jako místní komunikace IV. třídy. Z přehledu místních komunikací (pasportu) je zřejmé, že chodník není zařazen do evidence místních komunikací. Rozhodnutí tehdejšího odboru dopravy Okresního národního výboru Plzeň-jih z 18.8.1986 nemá v dané věci právní význam a povahu správního povolení. Dle § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích rozhodují obce při výkonu státní správy z pozice silničního správního orgánu o zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací a o vyřazení místní komunikace z této kategorie. Zařazení pozemní komunikace podléhá správnímu řízení vedenému podle § 3 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož se místní komunikace zařadí do této kategorie na základě správního rozhodnutí, nikoliv tedy například pouhým vepsáním do pasportu místních komunikací. Chodník, který je dle tvrzení obou obcí zařazen do místních komunikací IV. třídy, však nebyl zapsán do pasportu

místních komunikací a nebylo ani vedeno správní řízení o jeho zařazení do kategorie místní komunikace.

11. Ad 6) žalobci namítali, že v řízení o zápisu záznamem došlo k porušení oznamovací povinnosti, když žalobci jako vlastníci dotčeného pozemku nebyli katastrálním úřadem vyrozuměni o provedených změnách v řízení Z-920/2007-434. Žalobci nesouhlasili s argumentací katastrálního úřadu, že tato oznamovací povinnost nevyplyvá ze žádného právního předpisu. Oznamovací povinnost správního orgánu vyplývá z čl. 28 odst. 4 Jednacího řádu katastrálního úřadu, čj. ČÚZK 3007/2006-22.

12. Vůči žalovanému žalobci namítali, že s odkazem na § 8 odst. 2 katastrálního zákona řešil otázku chybného zápisu a přesto, že bylo prokázáno, že zápis záznamem neodpovídá předloženým listinám, potvrdil rozhodnutí katastrálního úřadu. Žalovaný správně poukazuje na judikaturu a v dané věci se jí neřídil. Podstatou řízení o opravě chyby je zajištění souladu zápisů v katastru nemovitostí s právně relevantními listinami, viz usnesení Ústavního soudu ze dne 29.1.2004, sp.zn. II. ÚS 45/03, podle něhož je stav katastru nemovitostí odrazem práv a závazků vážících se ke konkrétní nemovitosti a vyplývajících z listin, které splňují zákonem uvedené náležitosti. Potvrzení o existenci stavby vydané stavebním úřadem 6.2.2007 a souhlas s navrženým dělením pozemků vydaný stavebním úřadem 19.3.2007 nejsou správními rozhodnutími. Oba tyto úkony lze považovat pouze za vyjádření, osvědčení nebo sdělení podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*). Takové úkony mají pouze deklaratorní účinky, tzn. nevývolávají hmotněprávní následky.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že předložené listiny byly právně relevantní, obsahující požadované náležitosti a dle platné právní úpravy způsobilé k provedení zápisu. Katastrální úřad neprováděl zápis vlastnického práva ke stavbě komunikace (chodníku z Útušic do Štěnovic), jak by se mohlo podle argumentace žalobců jevit, nýbrž zápis změny druhu pozemku podle skutečného stavu v terénu, existujícího již několik let a zaměřeného dvěma geometrickými plány, které obce k ohlášení přiložily. Námitka týkající se „zápisu stavby chodníku“ se tak jeví jako irelevantní, stejně jako námitka týkající se nutnosti vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu, neboť v případě pozemků, které se podle § 29 odst. 3 katastrálního zákona evidují ve zjednodušené evidenci (zemědělské a lesní pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků) se kultura neeviduje. V době, kdy došlo k vydání stavebního povolení, nebyly ve zjednodušené evidenci evidovány právní vztahy k pozemkům (v současné době evidovaným v katastru nemovitostí) a tyto pozemky ani nebyly zobrazovány na mapě evidence nemovitostí. Již v rozhodnutí žalovaný uvedl, že pozemky, na které stavební povolení z roku 1986 umísťovalo stavbu „chodníku“, byly v tehdejší evidenci nemovitostí pouze pozemky evidenční, které nevyjadřovaly vlastnické vztahy. Hranice mezi nimi odpovídaly pouze hranicím užívání a není vyloučeno, že se mohly i částečně překrývat s hranicemi vlastnickými, jak je zřejmé i z mapové dokumentace, která je součástí předloženého spisu. Původně dotčené zemědělské pozemky, jak vyplývá z dodatečného sdělení katastrálního úřadu ze 4.6.2009, byly dle hospodářské smlouvy z roku 1977 v trvalém užívání JZD „Obránců míru“ v Útušicích, které mělo v době výstavby chodníku oprávnění s nimi nakládat, a posléze je získala (konkrétně

část pozemku ve zjednodušené evidenci p.č. 740/1 v k.ú. Štěnovice) v restituci oprávněná osoba. Tvrzení žalobců, že nebyli seznámeni s existencí chodníku a souvisejícími změnami druhu pozemků (z druhu orná půda na druh ostatní plocha - způsob využití ostatní komunikace) je účelové, alespoň v případě žalobkyně a), která byla se změnami v k.ú. Útušice seznámena již v minulosti, kdy vykonávala funkci starostky obce a 10.1.2000 uzavřela za obec na straně kupující kupní smlouvu (vklad práva povolen s právními účinky ke 3.2.2000), jejíž nedílnou součástí byl geometrický plán z 24.11.1999, č. 187-57/1999, podle něhož vznikl v k.ú. Útušice i nový pozemek p.č. 328/15 o výměře 412 m² (ostatní plocha - chodník), který právě za tímto účelem obec vykoupila. Žalovaný odmítl také námitku o porušení oznamovací povinnosti podle čl. 28 odst. 4 Jednacího řádu katastrálního úřadu s tím, že podle tohoto ustanovení vyrozumí katastrální úřad o provedeném zápisu osoby, jejichž právo podle provedeného zápisu vzniklo nebo se rozšířilo, resp. zaniklo nebo se omezilo. Zápis změny druhu pozemku nelze považovat za změnu právních vztahů, protože právo osoby zapsané jako vlastník pozemku v katastru nemovitostí dotčeno není, nelze vyžadovat splnění oznamovací povinnosti.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Skutkový základ věci

14. Posuzovaným záznamem je záznam učiněný katastrálním úřadem k návrhu obcí Štěnovice a Útušice na zápis záznamem změny druhu pozemku. Na listu vlastnictví žalobkyně a V.K. č. 1115 byl tak proveden záznam pozemkové parcely č. 663/16 o výměře 660 m² (ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace) vzniklé oddělením z parcely v podílovém spoluvlastnictví žalobkyně a V.K. vedené ve zjednodušené evidenci, původ Grafický podíl, č. 740/1 o výměře 14 ha 1317 m² (orná půda) v k.ú. Štěnovice. Dle navrhovatelů se jednalo o místní komunikaci IV. třídy, chodník z Útušic do Štěnovic podél komunikace III/18032 na vyjmenovaných pozemcích v k.ú. Útušice a na pozemku p.č. 663/16 v k.ú. Štěnovice.

15. Žalobkyně podala návrh na opravu chyby v katastrálním operátu (čj. Z-920/2007-434), neboť nesouhlasila se zápisem záznamem na LV č. 1115. Uvedla: *že stavba chodníku nebyla nikdy zkolaudována; jako vlastníci pozemku nebyli vyrozuměni o změnách provedených na LV č. 1115; neměli možnost vyjádřit se k rozdělení pozemku a změně kultury pozemku v jejich vlastnictví; ke změně kultury na ostatní plochu je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu; navrhovatelé neprokázali oprávnění podat návrh na zápis záznamem, proto jim nemělo být vyhověno.*

16. Návrh na zápis záznamem do katastru nemovitostí podaly obce Útušice a Štěnovice. Předložily: stavební povolení vydané Okresním národním výborem Plzeň-jih 18.8.1986 pod čj. 411/86; potvrzení odboru výstavby Obecního úřadu Štěnovice z 6.2.2007 o existenci stavby, kde je uvedeno, že *za účelem zápisu do listu vlastnictví stavební úřad potvrzuje existenci chodníku pro pěši z Útušic do Štěnovic podél silnice III/18032, stojícího na pozemcích p.č. 375, 328/15, 328/16, 358/17 v k.ú. Útušice a p.č. 1101/1, 663/16 v k.ú. Štěnovice (dle geometrických plánů č. 187-57/1999 a č. 853-9/2007) postaveného v roce 1986 na základě stavebního povolení vydaného ONV Plzeň-jih dne 18.8.1986 pod čj. dopr/411/86 s tím, že kolaudační rozhodnutí se nedochovalo.* Dále předložily geometrický plán z 9.2.2007,

č. 853-9/2007, kterým byl v k.ú. Štěnovice z pozemku ve zjednodušené evidenci p.č. 740/1 oddělen pozemek katastru nemovitostí p.č. 663/16 o výměře 660 m², druh pozemku ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace. Na geometrickém plánu z 9.2.2007 je umístěno razítko Obecního úřadu, odboru výstavby, Štěnovice a text „Souhlasíme s navrženým dělením pozemků“, datum 19.3.2007 a nečitelný podpis.

17. Katastrální úřad vydal 2.3.2009 pod čj. OR-22/2008-434 rozhodnutí podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona: „*Návrhu na opravu chybného údaje v katastru nemovitostí se nevyhovuje. V katastrálním operátu zůstane nadále zapsána na listu vlastnictví č. 1115 pro k.ú. Štěnovice pozemková parcela č. 663/16 s druhem pozemku ostatní plocha.*“ Rozhodnutí zdůvodnil katastrální úřad tím, že zápis záznamem nevznikl ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona omylem a žalobkyně nepředložila žádné nové skutečnosti. Uvedl, že pro zápis bylo postačující potvrzení o existenci stavby vydané oprávněným stavebním úřadem a zaměřením na základě geometrického plánu. Stavba chodníku se nachází i na parcele vedené ve zjednodušené evidenci č. 740/1 a byla zaměřena již v roce 1999, tedy dříve, než ji žalobkyně a V.K. nabyli do vlastnictví (směnnou smlouvou s právními účinky vkladu k 17.9.2003), přičemž se měli s jejím skutečným stavem při převzetí seznámit. Pro zápis změny druhu pozemku je dostačující geometrický plán a prohlášení stavebního úřadu, že se kolaudační rozhodnutí nedochovalo. U parcel vedených ve zjednodušené evidenci se druh pozemku neeviduje, proto nejde u parcely ve zjednodušené evidenci č. 740/1 zapsat druh pozemku orná půda. Z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost, že by vlastníci dotčených pozemků měli být vyrozuměni o změnách provedených v daném řízení. Katastrální úřad postupuje v řízení o záznamech na základě evidenčního principu, proto mu nepřisluší, až na chyby v psaní nebo počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve smyslu § 8 katastrálního zákona, posuzovat platnost rozhodnutí vydaných orgány státní správy. Rozpory mezi stavebním povolením a provedenou stavbou, napadení potvrzení o existenci stavby, určení vlastnictví pozemků atd. je věcí soudního řízení.

18. K odvolání žalobkyně z 16.3.2009 žalovaný podle § 89 odst. 2 správního řádu *přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy* a vydal 22.6.2009 pod čj. ZKI-O-8/112/2009 touto žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok rozhodnutí katastrálního úřadu tak, že za stávající text doplnil: *způsob využití – ostatní komunikace.*

19. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě předložených podkladů došlo ke změně druhu pozemků na ostatní plochu a ke změně způsobu využití pozemků na ostatní komunikaci, a to krom jiných rovněž v k.ú. Štěnovice u pozemku p.č. 663/16 o výměře 660 m² (LV č. 1115 - podílové spoluvlastnictví žalobkyně a V.K.). Ze stavebního povolení žalovaný dovodil, že stavba byla v roce 1986 povolena na pozemku p.č. 1101/1 pro k.ú. Štěnovice (dříve pozemek p.č. 1101, jak vyplývá z částečného ručně vedeného LV č. 2 vlastník Čs. stát - národní výbor Plzeň-jih, který jako přílohu k odvolání z 21.8.2008 předložila žalobkyně) a pozemku p.č. 375 pro k.ú. Útušice. Pokud žalobkyně zpochybňovala provedený zápis, včetně změny druhu a způsobu využití předmětných pozemků, došel žalovaný k závěru, že byla s uvedenými změnami v k.ú. Útušice seznámena již v minulosti, neboť 10.1.2000 jako starostka obce Útušice uzavřela za tuto obec jako stranu kupující kupní smlouvu (vklad práva povolen s právními účinky k 3.2.2000), jejíž součástí byl geometrický

plán z 24.11.1999, č. 187-57/1999 z 24.11.1999, podle něhož vznikl v k.ú. Útušice mimo jiné nový pozemek p.č. 328/15 o výměře 412 m² (ostatní plocha - chodník), který právě za tímto účelem obec vykoupila. Uvedl, že od vydání stavebního povolení došlo v důsledku celospolečenských změn k zásadním změnám i ve vlastnictví dotčených pozemků. V roce 1986, kdy byl chodník *zajišťující bezpečnost pěších osob* (jak vyplývá z předložených listin) vybudován, byly dotčené pozemky ve vlastnictví státu. V současné době vlastnická práva k nezanedbatelné části těchto pozemků přešla do rukou soukromých vlastníků, proto je situace podstatně složitější. Na všechny úkony a posuzované listiny je tak nutno nahlížet podle doby jejich vzniku a s ohledem na tehdy platné právní předpisy, byť současná právní úprava doznala podstatných změn. Za skutečnost podstatnou a rozhodující považoval žalovaný, že pozemky, na které stavební povolení umisťovalo stavbu „chodníku“, byly v tehdejší evidenci nemovitostí, kde nebyly vyjádřeny vlastnické vztahy a hranice mezi pozemky odpovídaly pouze hranicím užívání a není vyloučeno, že se mohly částečně překrývat s hranicemi vlastnickými. Původně dotčené zemědělské pozemky, jak vyplývá z dodatečného sdělení katastrálního úřadu ze 4.6.2009, byly dle hospodářské smlouvy z roku 1977 v trvalém užívání JZD „Obránců míru“ v Útušicích, které mělo v době výstavby chodníku oprávnění s nimi nakládat (vyjma změny vlastnictví), a posléze je získal (konkrétně část pozemku ve zjednodušené evidenci p.č. 740/1 v k.ú. Štěnovice) v restitučním řízení pan J.V.. „Chodník“ tedy bez pochyby již od minulého století existoval a jeho zápis, o který dotčené obce požádaly dodatečně v roce 2007, byl jen logickým završením jeho výstavby ve změněných vlastnických podmínkách.

20. Žalovaný posoudil i listiny předložené žalobkyní. K potvrzení odboru výstavby Obecního úřadu Štěnovice z 23.1.2008 uvedl, že z něj vyplývá, že pozemek p.č. 663/1 (740/1 dle pozemkového katastru) v k.ú. Štěnovice je dle dosud platného územního plánu obce veden jako orná půda. Ze sdělení Obecního úřadu Štěnovice ze 17.7.2003 vyplývá, že pozemky p.č. 740/2, 740/11, **740/1**, 740/4 a 740/40 jsou územním plánem určeny jako zemědělské - orná půda. Ze stanoviska Jednotného zemědělského družstva Obránců míru v Útušicích z 5.8.1986 adresovaného Místnímu národnímu výboru Útušice vyplývá, že chodník pro pěší mezi Štěnovicemi a Útušicemi je veden tak, že nepředstavuje žádný zábor zemědělské půdy - je prakticky součástí silničního tělesa.

21. Dle žalovaného provedl katastrální úřad předmětný zápis záznamem podle § 7 a § 8 zákona o zápisech. V řízení byly předloženy právně relevantní listiny, které obsahovaly požadované náležitosti a byly dle platné právní úpravy způsobilé k provedení zápisu záznamem. Žalovaný se ztotožnil se závěrem katastrálního úřadu, že v řízení o opravě chyby nepředložili navrhovatelé takové listiny, z nichž by bylo možno dovodit, že provedený zápis záznamem, resp. provedená změna v údajích týkajících se druhu a způsobu využití pozemku p.č. 663/16, je chybným údajem ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona.

První rozhodnutí krajského soudu

22. Krajský soud dospěl v rámci prvního rozhodování ve věci k závěru, že se měla žalobkyně proti provedení zápisu záznamem bránit v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s.ř.s. nikoliv cestou řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, proto rozsudkem

ze dne 29.6.2011, čj. 57Ca 65/2009-65, výrokem I. zamítl žalobu žalobkyně a), výrokem II. odmítl žalobu žalobce b), výrokem III. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a výrokem IV. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žaloba žalobce b) byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*), když byla podle § 68 písm. a) s.ř.s. shledána nepřipustnou, neboť žalobce b) napadal rozhodnutí, proti němuž zákon připouští podat řádný opravný prostředek (odvolání), aniž by jej podal.

23. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26.9.2012, čj. 5As 99/2011-104, ve spojení s opravným usnesením ze dne 3.10.2012, čj. 5As 99/2011-111, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29.6.2011, čj. 57Ca 65/2009-65, s výjimkou výroku II. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že se krajský soud vypořádá se všemi žalobními námitkami uvedenými v žalobě a vyjádří své závěry, zda se podle jeho názoru jedná o námitky ohledně způsobilosti listin pro zápis záznamu do katastru nemovitostí, kde se lze soudní ochrany proti provedení záznamu do katastru nemovitostí domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s.ř.s., či o námitky ve smyslu provedení zápisu v rozporu s listinou (např. chybného přepisu údajů uvedených na podkladové listině, opomenutí zapsání některých údajů v listinách uvedených, či naopak při zapsání údajů v listinách vůbec neobsažených) do katastru nemovitostí, jakož i při zápisu provedeného bez listiny, když zřejmý omyl při vedení a obnově katastru lze v případě zápisu záznamem opravit v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, či případně o námitky jiné.

Druhé rozhodnutí krajského soudu

24. Krajský soud v rámci druhého rozhodování ve věci dospěl k závěru, že se jedná o námitky žalobkyně vůči provedení zápisu záznamem v rozporu s listinou, a to zapsání údajů do katastru nemovitostí v listinách vůbec neobsažených, tedy o námitky, kdy se lze soudní ochrany domáhat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na opravu chybného údaje v katastru. Krajský soud rozsudkem ze dne 6.2.2013, čj. 57A 84/2012-174 napadené rozhodnutí zrušil. Tento svůj závěr zdůvodnil tím, že nelze nedostatky v katastrálním území řešit záznamem podle § 7 odst. 1 zákona o zápisech, aniž by byly splněny tam stanovené podmínky. Řešení rozporů mezi faktickým stavem v území a stavem evidovaným v katastru nemovitostí tam, kde není ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o zápisech pro zápis faktického stavu k dispozici listina vyhotovená státním orgánem ani jiná listina, která podle zvláštních předpisů potvrzuje nebo osvědčuje právní vztahy, je možné například cestou obnovy katastrálního operátu (§ 13 až 17 katastrálního zákona), nikoliv záznamem. Důvodnou shledal krajský soud námitku, že byl oddělovací geometrický plán z 9.2.2007 proveden bez vědomí a souhlasu žalobkyně a tím došlo k porušení § 82 stavebního zákona. Stavebním povolením z roku 1986 byla vyvrácena správnost geometrického plánu z 9.2.2007, tedy ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o zápisech správnost jiné listiny, která podle zvláštního předpisu osvědčovala právní vztahy – dělení pozemku č. 740/1. Stavební zákon upravuje dělení a scelování pozemků v § 82. Nebyly-li splněny podmínky stanovené v § 82 odst. 3 stavebního zákona, bylo povinností stavebního úřadu postupovat při dělení pozemků podle § 82 odst. 1 stavebního zákona a vydat rozhodnutí o dělení pozemku, které je však možno podle § 82 odst. 2 stavebního zákona vydat pouze na žádost podanou všemi vlastníky

všech dotčených pozemků a staveb na nich, které jsou předmětem rozhodnutí, a k tomu nedošlo. Důvodnou shledal soud i námitku, že geometrickým plánem a zápisem záznamem došlo ke změně kultury odděleného pozemku p.č. 663/16 a způsobu jeho využití, i když nebyl zápis záznamem proveden v souladu s § 7 odst. 1 zákona o zápisech, neboť na základě předložených listin nemohl být proveden. Ke změně druhu pozemku a způsobu jeho využití proto došlo v rozporu se zákonem, neboť zde není listina, která by umožňovala takovou změnu provést.

25. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2013, čj. 5 As 16/2013 – 39 (*dále jen „zrušovací rozsudek“*), byl zrušen rozsudek krajského soudu ze dne 6.2.2013, čj. 57A 84/2012-174 a věc byla vrácena krajskému soudu k novému projednání.

26. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uvedl: *„Změnu záznamu v katastru nemovitostí je možné provést buď cestou opravy chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, nebo prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Kritériem pro výběr jedné z nich je vždy povaha požadované změny. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem je možné podat tehdy, je-li tvrzená nesprávnost záznamu „vyšší kvality“ než pouhý zřejmý omyl. Jinými slovy, pokud se žadatel domáhá přezkumu provedení či neprovedení záznamu jako takového (protože tvrdí, že byl proveden či odmítnut nezákonně), a nikoliv jen opravy zřejmého omylu, musí se vydat ve správním soudnictví cestou žaloby proti nezákonnému zásahu. Vzhledem k tomu, že krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že námitky žalobkyně měly (a i byly) uplatněny v režimu opravy chyb v katastrálním operátu, je na zdejším soudu, aby v probíhajícím řízení s ohledem na obsah kasační stížnosti stěžovatele posoudil oprávněnost tohoto právního závěru.“*

27. Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, dle něhož *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.*

28. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu „zřejmý omyl“, ke kterému se vyjádřil již v řadě svých rozhodnutí, a to mj. v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103 (publ. pod č. 2098/2010 Sb. NSS), v němž dospěl k závěru, že *„tento pojem je potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.“* Uvedl, že je třeba v této souvislosti nutné také vzít v potaz, že *„omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý – tj. katastrální úřad nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. Možností oprav údajů v katastru jsou v katastrálním zákoně mimoto vymezeny taxativně a není možné je výkladem rozšiřovat o případné další důvody, na které zákon výslovně nepamatuje. I na katastrální úřady se totiž v plném rozsahu vztahuje čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle něhož státní orgán může*

činit jen to, co zákon výslovně stanoví. “ Z uvedeného pak dovodil, že „katastrální úřad nemá zákonnou možnost zkoumat listinu předloženou k provedení záznamu z jiných hledisek, než stanoví § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Proto ani v případě, kdy se katastrální úřad domnívá, že listina obsahuje nesprávné údaje, které ovšem nelze podřadit pod chyby v psaní, počtech či jiné zřejmé nesprávnosti, nemá možnost provedení záznamu odmítnout, neboť mu nepřísluší hodnotit věcnou stránku předložené listiny. “

29. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud souhlasil s právním názorem stěžovatele (žalovaného), že změna záznamu požadovaná žalobkyní nemohla být provedena cestou opravy chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, přičemž uvedl, že nijak nepředjímá posouzení zbývajících námitek žalobkyně, jejichž hodnocení krajským soudem nebylo napadeno kasační stížností. Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud totiž krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že správnost listiny obsahující souhlas stavebního úřadu s dělením pozemku podle § 82 odst. 3 stavebního zákona byla vyvrácena předloženým stavebním povolením z roku 1986, nelze než konstatovat, že se jednalo o závěr, který ve skutečnosti napadá samotnou způsobilost listiny pro zápis záznamu do katastru nemovitostí, nikoliv zřejmý omyl při vedení katastrálního operátu.“* Konstatoval, že *„již v původním kasačním rozhodnutí ... vyslovil závěr, že tento typ námitek má být uplatněn v řízení o ochraně před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Touto úvahou byl vázán nejenom krajský soud, nýbrž je jí vázán i kasační soud v probíhajícím řízení, a proto mu nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit.“* Dále uvedl, že tento jeho závěr *„v žádném případě není výrazem nedotknutelnosti činnosti stěžovatele a vyloučení možnosti kontroly či nápravy jeho postupu, nýbrž odráží odlišnou roli správních orgánů a soudů, kdy prvním z nich náleží pouhá evidence vlastnických práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin a druhým z nich náleží v případě nejasnosti rozhodování o těchto právech (viz obdobně rozsudek ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 As 34/2010 - 41).“* Závěrem uvedl, že *„s ohledem na skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti nenapadl podřazení zbývajících námitek žalobkyně pod režim § 8 katastrálního zákona, ke správnosti právního posouzení této otázky se s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví nemohl vyjádřit. “*

30. Ve světle výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud souhlasil se stěžovatelem (žalovaným), že *„pokud žalobkyně chtěla podrobit přezkumu provedení předmětného záznamu z pohledu způsobilosti souhlasu stavebního úřadu v Štěnovicích s dělením pozemků v jejím spoluvlastnictví, měla možnost podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (ve lhůtě stanovené § 84 odst. 1 s. ř. s.). Tímto ovšem zdejší soud nezaujímá stanovisko k otázce, zda by tato žaloba byla úspěšná, protože věcné posouzení zákonnosti předmětného záznamu mu v tomto řízení nepřísluší.“*

Třetí rozhodnutí krajského soudu

31. Při jednání krajského soudu zástupkyně žalobkyně uvedla, že Nejvyšší správní soud vyslovil dva různé právní názory a zcela se odchýlil od toho, co uvedl v prvním rozhodnutí ve věci sp. zn. 5As 99/2011-104. Při respektování toho, že je krajský soud povinen vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku sp.zn. 5As 16/2013 zdůraznila, že tento právní názor Nejvyššího správního soudu není úplně jednoznačný v tom směru, že by na jeho základě bylo možné dovodit, že by podanou žalobu bylo nutné zamítnout

pro to, že žalobkyně nevyužila postupu podle § 82 a násl. s.ř.s. Sám Nejvyšší správní soud v posledním rozhodnutí uvádí, že s ohledem na rozsah kasační stížnosti žalované nemohl řešit námitky žalobkyně a žalobní důvody, které by spadaly pod režim § 8 katastrálního zákona. V prvním rozhodnutí sp.zn. 5As 99/2011 Nejvyšší správní soud výslovně uvádí, že ochrany ve smyslu § 82 s.ř.s. je možné se domáhat pouze tehdy, pokud není jiného zákonného způsobu ochrany, tj. v daném případě postup zvolený žalobkyní, tj. ochrana opravou chyby v katastrálním operátu. V té souvislosti žalobkyně odkázala na důkazy provedené v přechodném řízení, tj. veškeré listinné důkazy, z nichž by bylo možné jen u některých hovořit o tom, že by mohly spadat pod ochranu ve smyslu § 82 s.ř.s. Listinnými důkazy bylo podle žalobkyně jednoznačně prokázáno, že ze strany žalovaného, příp. katastrálního úřadu, došlo k zápisu údajů, které v předložených listinách nebyly uvedeny. Tzn. je naplněna možnost postupu domáhání se ochrany opravou chyby v katastrálním operátu, když Nejvyšší správní soud ve svých obou rozhodnutích velmi podrobně vysvětluje pojmy omylu, kdy výslovně uvádí, že omyl týkající se skutkových okolností je takový omyl, kdy zápis v katastru neodpovídá údajům obsaženým v podkladové listině. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se zápis týkal pozemku žalobkyně, který v listinách nebyl uveden. Dle žalobkyně, pokud bude řádně zhodnoceno právní stanovisko Nejvyššího správního soudu a poslední rozhodnutí krajského soudu, které bylo zrušeno a se kterým se žalobkyně i nadále ztotožňuje, že je na místě podané žalobě vyhovět.

32. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že v záznamu provedeném ohledně změněného pozemku (kultury) nedošlo v katastru nemovitostí k chybě, která by mohla být opravena podle § 8 katastrálního zákona. V řízení záznamem katastrální úřad zapsal údaje na základě ohlášení ohlašovatele, obcí Útušice a Štěnovice a tím nemohlo dojít k poškození žalobkyně, nemohla vzniknout materiální škoda. Katastrální úřad nemohl předložené listiny hodnotit jinak, než o tom hovoří katastrální zákon při řízení záznamem, a to z hlediska, zda jsou v listinách chyby v počtech, psaní či jiné zřejmé nesprávnosti. Zmíněný chodník na uvedených pozemcích existoval již v době, kdy předmětné nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně nebyly. Žalobkyně o jeho existenci věděla, věděla také o skutečnostech, které se k němu v katastrálním území Útušice vztahují, a tehdy ohledně těchto skutečností ničeho nenamítala, resp. v té době působila jako orgán obce Útušice. Katastrální úřad nemohl na základě předložených listin jednat jinak, než zápis, změnu kultury ohledně předmětných pozemků, provést. K námitce, že nedošlo k vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu, žalovaný uvedl, že katastrálnímu úřadu nepřísluší posuzovat tyto skutečnosti a zápis záznamem byl na základě předložených listin povinen provést. Pokud žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila, mohla se obrátit na orgány, které tuto záležitost mohly řešit (stavební úřad, odbor životního prostředí), vyjádřit se, příp. rozhodnout. Pokud by takové rozhodnutí katastrální úřad obdržel, byl by povinen v řízení záznamem tyto skutečnosti do katastru zaevidovat.

33. Krajský soud, vázán podle § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí vycházel ze závěru, že změna záznamu nemohla být provedena cestou opravy chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona na základě námitek žalobkyně, které shledal krajský soud ve svém předchozím rozsudku důvodnými (viz odst. 16). Krajský soud se proto v rámci tohoto třetího

rozhodnutí ve věci zabýval posouzením důvodnosti zbývajících námitek žalobkyně, jejichž hodnocení krajským soudem v předchozím rozsudku nebylo napadeno kasační stížností.

34. Důvodnou neshledal námitku, že stavební úřad potvrdil existenci stavby chodníku na pozemku p.č. 663/16 na základě stavebního povolení z roku 1986 s tím, že se kolaudační rozhodnutí nedochovalo. V daném případě nebyla předmětem sporného zápisu záznamem stavba chodníku, ale dělení pozemku č. 740/1 a na něj navazující změna druhu pozemku p.č. 663/16 a způsobu jeho využití. Nebylo proto rozhodné, zda byla stavba chodníku kolaudována či nikoliv, resp. zda bylo či nebylo k dispozici kolaudační rozhodnutí.

35. Důvodnou není ani námitka nesprávnosti tvrzení obcí, že je chodník zařazen v jejich evidenci komunikací IV. třídy. Rovněž zde, jako v předchozím odstavci, je nutno zdůraznit, že se sporný zápis záznamem týkal dělení pozemku, nikoli umístění stavby chodníku.

36. Důvodnou není námitka, že došlo v řízení o provedení zápisu záznamem k porušení oznamovací povinnosti, když žalobkyně jako vlastník dotčeného pozemku p.č. 663/16 nebyla katastrálním úřadem vyrozuměna o změnách provedených v řízení o zápisu záznamem (čj. Z-920/2007-434). Oznamovací povinnost vyplývá z čl. 28 odst. 4 Jednacího řádu katastrálního úřadu čj. ČÚZK 3007/2006-22, podle něhož *o zápisu vyrozumí katastrální úřad zasláním běžné zásilky, resp. v elektronické podobě (e-mail), osoby, jejichž právo podle provedeného zápisu vzniklo nebo se rozšířilo a osoby, jejichž právo podle provedeného zápisu zaniklo nebo se omezilo. Dopis s vyrozuměním zašle katastrální úřad na adresu těchto osob uvedenou v katastru, popřípadě na jinou adresu, na které se podle zjištění katastrálního úřadu zdržují. Katastrální úřad nevyrozumí dotčené osoby v případě, že záznam byl proveden na základě listiny, u níž podmínkou její účinnosti nebo nabytí právní moci je doručení této listiny účastníkům řízení vyhotovitelem takovéto listiny.* Dle sdělení žalovaného žalobkyně nebyla o provedení uvedeného zápisu záznamem vyrozuměna způsobem uvedeným v čl. 28 odst. 4 Jednacího řádu katastrálního úřadu. Katastrální úřad proto pochybil, pokud žalobkyni nevyrozuměl o učiněném záznamu zasláním běžné zásilky, neboť se nejednalo o případ, kdy katastrální úřad nevyrozumí dotčené osoby. V daném případě však tato procesní vada v předchozím řízení o zápisu záznamem neměla vliv na zákonnost nyní soudem přezkoumávaného napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně se po zjištění, že byl v katastru nemovitostí učiněn uvedený zápis záznamem, bránila cestou opravy chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona a následně touto žalobou proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Žalobkyně tak nebyla zkrácena na svém právu na soudní a jinou právní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

37. V návrhu na opravu chyby v katastru nemovitostí, v odvolání ani v žalobě není žalobkyní namítáno ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, že by byla navrhována oprava chybného údaje v katastru, který vznikl zřejmým omylem při vedení či obnově katastru ani ve smyslu § 8 odst. 2 katastrálního zákona, že by se mělo jednat o opravu chybného údaje katastru, který vznikl nesprávnostmi v listinách, podle nichž byl zápis záznamem učiněn. Žalobkyní je namítáno, že listiny předložené navrhovateli katastrálnímu úřadu k provedení zápisu záznamem nebyly listinami, na jejichž základě by bylo možné zápis záznamem provést. Zpochybňována je tak způsobilost listin k provedení zápisu záznamem. Cestou opravy v režimu § 8 katastrálního zákona nelze dojít na základě žalobkyní

uplatněných námitek ani k závěru, jak navrhovala žalobkyně při posledním jednání krajského soudu, že je provedení zápisu záznamem v rozporu s listinou, když byly do katastru nemovitostí zapsány údaje v listinách vůbec neobsažené. Zástupkyně žalobkyně zdůvodňovala uvedené tvrzení omylem týkajícím se skutkových okolností, kdy zápis neodpovídá údajům obsaženým v podkladové listině. Tím v podstatě mířila opět na posouzení geometrického plánu z 9. 2. 2007 a stavebního povolení z 18. 8. 1986. Omyl týkající se skutkových okolností (viz odst. 28) je však třeba vykládat jako omyl způsobený chybou v psaní a počítání, zapsáním jiných údajů, než jaké jsou v podkladové listině obsaženy, či zapsáním údajů neobsažených v podkladové listině omylem v rámci činnosti toho, kdo zápis záznamem činil. O takovou situaci se však v daném případě nejednalo, omyl týkající se skutkových okolností nepřipadal v úvahu, proto ani tato námitka žalobkyně nemohla být důvodná.

Závěr

38. Soud dospěl shodně jako katastrální úřad a žalovaný k závěru, že se v případě návrhu na opravu předmětného zápisu záznamem nejedná ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona o chybný údaj v katastrálním operátu, který by vznikl zřejmým omylem při vedení katastru, ani ve smyslu § 8 odst. 2 katastrálního zákona o chybné údaje katastru, které by vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Návrhu žalobkyně proto nebylo možné ve správním řízení vyhovět a cestou opravy v katastrálním operátu zápis záznamem odstranit. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

39. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

40. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, nebyla jí náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.
[§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.]

V takovém případě lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po doručení rozsudku u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 4. prosince 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová